

Qui fa els exercicis espirituals de sant Ignasi?

Dv, 9/08/2019 per Catalunya Religió

(*Laura Mor -CR*) El mes d'agost és temporada alta a la Casa d'Exercicis de Manresa. Centenars de persones, la majoria religiosos i religioses, fan els exercicis espirituals que sant **Ignasi de Loiola** va començar a escriure i practicar a [la Cova](#) fa prop de cinc-cents anys. "Volen seguir aquest mètode en el lloc on va començar tot", explica el jesuïta **David Guindulain**, que coordina els exercicis espirituals dels jesuïtes a Catalunya.

Guindulain proposa els exercicis des del 2000. Enguany s'ha trobat gent que els fa per tercera vegada. "La repetició és molt ignasiana", recorda. El fet de tornar-hi serveix també al propòsit ignasià de "[sentir i assaborir les coses internament](#)". La pregària que proposa el fundador de la Companyia de Jesús és un itinerari de contemplació i meditació que condueix al discerniment. La pràctica dels exercicis porta a una elecció concreta o bé a reformular la vida d'acord al projecte de Déu.

L'encant de Manresa

"El pont, la cova, els miradors, la Seu, els carrers de Manresa estan amarats de l'experiència dels Exercicis", hi afegeix. Guindulain valora també "l'encant geològic" de la capital del Bages: "Les vistes sobre la muntanya de Montserrat fan de Manresa un balcó privilegiat que ajuda a plantejar-se la vida sencera davant Déu". En realitat, sant Ignasi no va ser el primer. A Montserrat ja va sentir a parlar d'unes coves a Manresa on altres monjos i eremites havien fet les seves pregàries.

Vora cinc-cents persones passen al llarg de l'any per Manresa per practicar els Exercicis Espirituals. El gruix més important -més de tres-cents persones- hi són entre els mesos de juny i de setembre: són tandes de vuit dies amb una mitjana de 25 persones per tanda. També s'hi fan estades més llargues: de més de vuit dies i, sis vegades l'any, tot un mes complet. Aquests 30 dies s'ofereixen una vegada amb acompanyament en anglès.

També des de casa

Però hi ha gent que no es veu en cor de tancar-se deu dies a Manresa. O no pot fer-ho. Però manté el desig de pregària d'acord amb el tarannà ignasià. En aquest cas, la ubicació geogràfica és secundària. Se'ls demana “una hora de gimnàs” des d'allà on visquin, parlar cada setmana amb el seu acompanyant i dedicar tres moments de recés més intensius. Entre quaranta i cinquanta persones han practicat enguany aquesta modalitat. Són els [exercicis en la vida quotidiana](#).

Què tenen en comú? “Solen ser persones que estan en el tombant de la vida, sigui el del final dels estudis, sigui el de la crisi de la mitja edat o del final de la vida professional”, explica Guindulain. Pel que fa al perfil, “són homes i dones amb una certa experiència de pregària i d'acompanyament personal” i busquen “posar ordre de nou a les seves vides davant Déu”.

Provenen de tot Catalunya i es troben amb els acompanyants a Barcelona, Manresa, Sant Cugat o Lleida. “Això no exclou que l'acompanyament es pugui fer excepcionalment per skype”, hi afegeix Guindulain. En total són trenta-cinc acompanyants, entre els quals hi ha tant homes com dones, laics, laiques i religioses. L'equip coordinador el conformen dos laics –**Jaume Casassas** i **Santi Torres**– i dos religiosos –el jesuïta David Guindulain, i **Alícia Guidonet**, filla del Cor de Maria.

El paper de l'acompanyant

La figura de l'acompanyant i el diàleg que estableix amb la persona que fa exercicis és clau en el treball espiritual que proposa sant Ignasi. No només dona pautes per a la pregària, sinó que és la figura que guia, garanteix i provoca un procés personal actiu per part de l'exercitant. Quina formació reben? “[EIDES](#) ofereix una formació per dominar el text; a banda hi ha el seminari d'Exercicis Espirituals que es fa cada tres anys, la lectura atenta i també són persones acompanyades elles mateixes”, aclareix el coordinador dels Exercicis.

Els acompanyants fan diverses trobades al llarg de l'any. En aquests espais, treballen, per exemple, com fer l'entrevista inicial amb la persona que vol fer els exercicis. L'equip coordinador reorganitza els acompanyaments en aquells casos en què l'acompanyant coneix o pren part en la situació de discerniment vital de l'exercitant; o quan no hi ha connexió entre l'un i l'altre. Si convé, es busca un nou acompanyant.

Evitar el síndrome de curs d'idiomes

Els exercicis en la vida quotidiana demanen una hora de pregària diària i l'assistència a tres trobades al llarg del curs. Dos caps de setmana a Manresa –del 17-19 de gener i del 24-26 d'abril– i, finalment, una darrera trobada amb l'acompanyant. Els dos primers, “són moments més intensius de tipus metodològic, on els exercitants aprenen a pregar, i a pregar junts, que això és important”, diu Guindulain.

Per al treball personal se'ls proporcionen unes fitxes, no numerades. “Volem evitar el síndrome de curs d'idiomes. No és un seguiment lineal, sinó més aviat un creixement circular i en profunditat”. Cada persona es pren el seu temps i, si ho necessita, pot esplaiar-se “en un moment clau del seu itinerari espiritual on val la pena insistir”. El mètode que aprenen passa per les conegudes “regles” de Sant

Ignasi. Entre d'altres: regles de discerniment, regles de pregària, regles per ordenar-se en el menjar, regles per sentir en l'Església.

A hores d'ara, pel [curs vinent](#) hi ha 22 persones apuntades per a fer exercicis espirituals en la vida ordinària. El mes de maig s'acostumen a fer les primeres entrevistes amb l'objectiu de fer un compte enrere: una mena d'escalfament per començar a practicar i iniciar-se en l'hàbit de la pregària, l'examen de consciència i l'escriptura.

En finalitzar el procés, “si tots els exercicis han sigut una escola i una experiència d'amor”, recorda el jesuïta **Josep M. Rambla** a la introducció de l'edició biligüe dels exercicis ([Fragmenta](#), 2017), “l'exercitant es disposa a viure l'amor fora del recolliment dels exercicis, en les situacions de la vida corrent”.